

@Ελλάδα

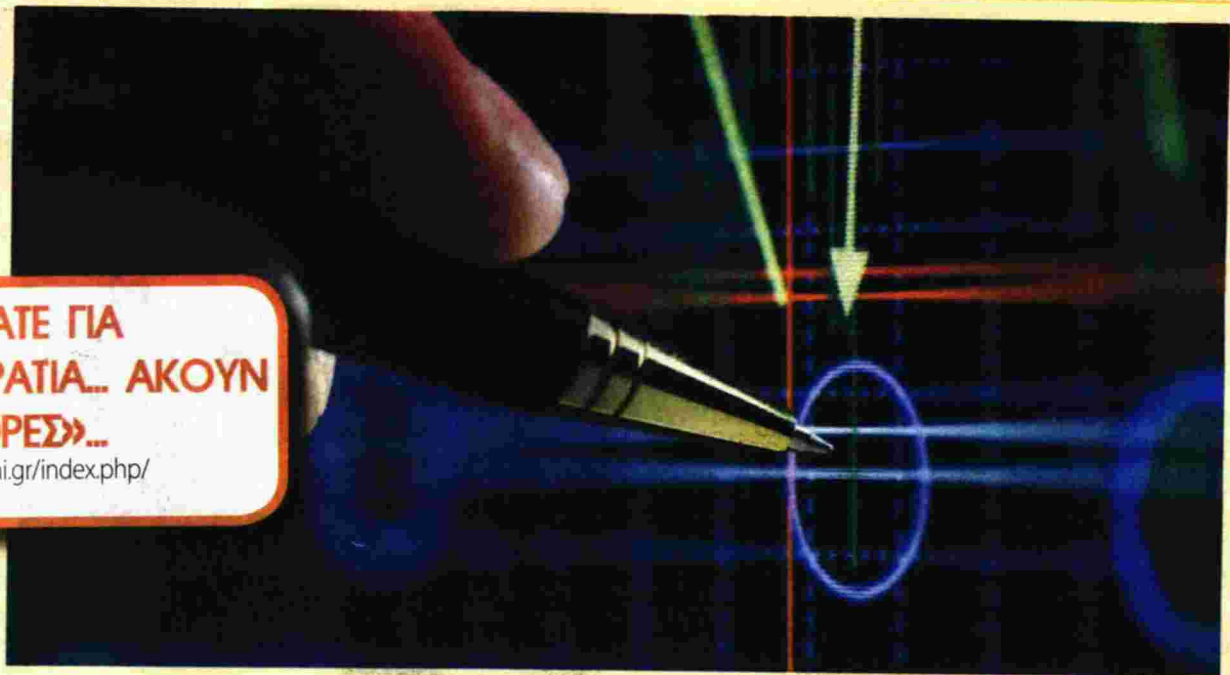

Συχνά ξεχνούμε ότι τυπικά μπορεί να ζούμε σε Κοινοβουλευτική Δημοκρατία, στο πλαίσιο της οποίας υποτίθεται ότι διαμορφώνεται χωρίς απάτη, βία και καταναγκασμό η βούληση του λαού – του κοινωνικού σώματος των πολιτών – και

εκφράζεται μέσω της νομοθετικής δραστηριότητας των εκλεγμένων κυβερνήσεων, ουσιαστικά όμως κινούμαστε μέσα σε ένα ευρωπαϊκό και, κυρίως, παγκόσμιο πολιτικο-οικονομικό πλαίσιο, του οποίου η συστηματική λογική, πρώτον, δεν βρίσκεται σε αντιστοιχία με τις ανάγκες και τις προσδοκίες του «λαού» του εθνικού κράτους (ειδικά όταν η ισχύς του τελευταίου είναι χαμηλής τάξεως) και, δεύτερον, η λογική αυτή, παρότι δεν έχει την πολιτική νομιμοποίηση του «λαού», είναι σε θέση να επιβάλλει τους κανόνες της στα υποκείμενα του εθνικού κράτους, συμπεριλαμβανομένης της πολιτικής του ηγεσίας.

Ξεχνούμε, επίσης, ότι στις προϋποθέσεις για ενδεχόμενο απεγκλιβισμό από έναν τέτοιο ετεροκαθορισμό της ζωής μας ως υποκειμένων ενός κλυδωνιζόμενου μέσα στη δίνη του μεταδιπολικού κόσμου μικρομεσαίου εθνικού κράτους, μέσω της de facto συρρίκνωσης των πολιτικών πρωτοβουλιών της όποιας εκλεγμένης ηγεσίας του, ανήκει κατ' αρχήν η ανάδειξη μιας άλλης ηγεσίας που να επιδιώκει τον απεγκλιβισμό (ή την «απαγκίστρωση», όπως έλεγε κάποτε αρχηγός κόμματος που μάλλον ως συγκυβερνήτης εκών άκων συνέβαλε στην «αγκίστρωση») – πράγμα όχι και τόσο εύκολο να γίνει – και κατά δεύτερο λόγο η σθεναρή απόφαση μεγάλου τμήματος των πολιτών που στηρίζουν μια τέτοια «πατριωτική» ηγεσία να υποστούν τα πολύ πιθανά αντίποινα των διαχειριστών της συστηματικής λογικής και μέσα σε ένα κλίμα διαφωνιών, ίσως και σύγκρουσης, να πετύχουν τον περιορισμό της αλληλοτίρωσης και ένα είδος οικονομικής και πολιτικής χειραφέτησης από τις δυνάμεις που προκαλούν την

ΜΗ ΜΙΛΑΤΕ ΓΙΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ... ΑΚΟΥΝ ΟΙ «ΑΓΟΡΕΣ»...
<http://www.aixmi.gr/index.php/>

περισσότεροι πληρώνουμε από κοινού όσα κάποιοι για τους δικούς τους λόγους φόρτωσαν στο τωρινό και το αυριανό κοινωνικό σύνολο.

Η ιθύνουσα πολιτική τάξη της χώρας διατηρεί μέχρι τώρα – κυρίως μέσω της συμμόρφωσης στην εξωτερική βούληση – μια τέτοια συμβιωτική σχέση με τις «αγορές» (και την τρόικα), ώστε τουλάχιστον να συντηρεί προς το παρόν τον εαυτό της. Για το αν, όμως, θα μπορέσει τελικά να τον αναπαράγει, υπάρχουν ισχυρές επιφυλάξεις.

Όσο πιο ασύμβατες γίνονται οι ανάγκες του παγκόσμιου χρηματοπιστωτικού συστήματος με τις ανάγκες των πολιτών των εθνικών κρατών τύπου Ελλάδας, τόσο πιο πιθανή φαίνεται η απονομιμοποίηση της Δημοκρατίας στις συνειδησεις των τελευταίων, καθώς Δημοκρατία χωρίς κοινωνικό περιεχόμενο, χωρίς πρακτικό αποτέλεσμα για τις βασικές ανάγκες του μέσου πολίτη, εκφυλίζεται σε πολιτική τελετουργία, σε

γνωρίζουν ότι υπάρχει πάνω από τα κεφάλια τους ο παγκόσμιος τσιφλικάς και ότι ακόμη και αν εξέφραζαν με γνήσιο τρόπο τη βούληση της πλειοψηφίας των πολιτών του τόπου τους, αυτή δεν θα μπορούσε να μετουσιωθεί σε πράξη, αν αμφισβητούσε τη λογική των «αγορών», όταν η χώρα δεν μπορεί να τις αποφύγει ως συστηματικό δανειστή.

Οι αγορές χρήματος είναι ένα αυτο-αναφορικό σύστημα, το οποίο δεν παίρνει τις αποφάσεις του σκεπτόμενο τις επιπτώσεις που αυτές θα έχουν στους λαούς των χωρών για την οικονομική κατάσταση των οποίων λαμβάνει αποφάσεις, αλλά αγνοώντας τις επιδεικτικά.

Πρόκειται για ένα εξ ορισμού αυταρχικό πιστωτικό μοντέλο, το οποίο αφήνει στον εταίρο του δύο επιλογές: συμμόρφωση στη συστηματική λογική ή οικονομικός πόλεμος. Η τρίτη λύση, η λύση του συμβιβασμού μέσω διαπραγματεύσεων, την οποία παρουσιάζουν σήμερα ως διέξοδο τόσο η κυβέρνηση όσο και η αντιπολίτευση, διαφωνώντας μόνο ως προς το ποιος είναι ο καλύτερος διαπραγματευτής, έχει παρηγορητική κυρίως αξία.

Όποιος επιχειρήσει πραγματική διαπραγμάτευση είτε με την «τρόικα», είτε με τις «αγορές», θα αντιμετωπίσει αντιστάσεις. Και όποιος επιμένει, παρά τις νοθεσίες να αλλιάξει στάση, θα πρέπει να είναι έτοιμος για οικονομικό πόλεμο. Και το ερώτημα δεν είναι ηθικό, αλλά πρακτικό. Είναι έτοιμος για έναν τέτοιο πόλεμο;

Όποιος, λοιπόν, παίρνει στα σοβαρά την ιδέα της Δημοκρατίας και ταυτόχρονα ζητά την εμπιστοσύνη μας να κυβερνήσει τη χώρα, οφείλει να μας πει –ή τουλάχιστον να μας αφήσει να εννοήσουμε– πώς θα αντιμετωπίσει τις παρεμβάσεις των οικονομικών (και πολιτικών) παραγόντων που επιμένουν να καθορίζουν με βάση τη λογική των συστημάτων που διοικούν το περιεχόμενο και τα όρια της ελληνικής Δημοκρατίας.

Οι σημερινοί κυβερνώντες το έχουν δείξει με τη συμπεριφορά τους: δεν πάμε κόντρα στις αγορές ή κόντρα στο Βερολίνο, επειδή θα υποστούμε (εμείς ως πρόσωπα και ως τάξη και η χώρα ως έθνος) αντίποινα δυσανάλογα με το κέρδος που θα μπορούσε να αποφέρει μια ανυπακοή.

Οι επικριτές της κυβερνητικής γραμμής έχουν κάθε δικαίωμα, λόγω του όγκου των κοινωνικών ερειπίων που έχουν συσσωρευθεί, να αμφισβητούν το δόγμα της «Realpolitik» του Μνημονίου –στο όνομα μιας δημοκρατικής εναλλακτικής λύσης, στο πλαίσιο της οποίας η βούληση του λαού έχει προτεραιότητα απέναντι στη βούληση των «αγορών». Αυτό, όμως, δεν αρκεί. Αν πραγματικά σκέφτονται να τολμήσουν να βγουν από τη ρότα της συμμόρφωσης, τότε πρέπει να δουν και με ποιους θα πάνε στον πόλεμο. Υπάρχουν πολλοί Έλληνες που είναι διατεθειμένοι να δεχθούν την πρόκληση;

As μην το θεωρούν δεδομένο. Άλλωστε ο πατριωτισμός ήταν για την μεταπολιτευτική Αριστερά απλώς ένα εθνοκεντρικό κατάλοιπο. Γιατί να φυτρώσει ξαφνικά μπροστά της χώρα που τον χρειάζεται;

Θανάσης Γκότοβος

εξάρτηση.

Επρεπε να αντιδράσουν πρόσφατα με τον τρόπο που αντιδράσαν οι «αγορές» – ο νέος σουλτάνος χωρίς φέσι – για να θυμηθούμε ξανά ότι η χώρα όχι μόνο χρωστά και δεν μπορεί να αποπληρώσει τα δάνεια χωρίς δανεισμό από τις «αγορές», αλλά και ότι ακόμη κι αν είχαμε αποπληρώσει σήμερα όλα τα χρέη, δεν θα μπορούσαμε, με το οικονομικό μοντέλο που επικρατεί στην Ελλάδα, να συντηρήσουμε τους οργανισμούς που εξασφαλίζουν στους πολίτες του κράτους αυτού τα αυτονόητα για μια μοντέρνα κοινωνία: Υγεία, Παιδεία, Ασφάλεια, Δικαιοσύνη – αφήστε τα πιο εξελιγμένα αγαθά, όπως την κουλτούρα και τις ανασκαφές.

Επιτρέψτε μου καταχρηστικά τον εθνικό πληθυντικό, ο οποίος όμως στην προκειμένη περίπτωση κρύβει μια μικρή αλήθεια, γιατί μπορεί να μην τα φάγαμε όλοι μαζί, όπως θα ήθελε να πιστεύουμε ένα τμήμα της πολιτικής τάξης, αλλά οι

επικοινωνιακό παίγνιο χωρίς ουσία.

Η βασική της αρχή, σύμφωνα με την οποία η βούληση των πολλών διαμορφώνει το κυβερνητικό πρόγραμμα από το οποίο πηγάζουν νομοθετικές πρωτοβουλίες αλλά και στο οποίο στηρίζονται μηχανισμοί ελέγχου και εποπτείας της εφαρμογής των κυβερνητικών αποφάσεων, ακυρώνεται από τη στιγμή που εξωθεσμικοί παράγοντες –οι «αγορές»– υποδεικνύουν μέσω των αντιδράσεών τους τα όρια του επιτρεπτού στο πολιτικό πεδίο, ανεξάρτητα από τη βούληση των πολιτών και των εκπροσώπων τους.

Το μοντέλο αυτό της κηδεμονευόμενης Δημοκρατίας είναι εκείνο σύμφωνα με το οποίο λειτουργούν πολλές Κοινοβουλευτικές Δημοκρατίες του μεταδιπολικού κόσμου, συμπεριλαμβανομένης της ελληνικής.

Πολιτικές ελίτ του εθνικού κράτους που ανταγωνίζονται για την ανάληψη της ευθύνης της διακυβέρνησης της χώρας